

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידים

בהלה בסיון: 3 בני אדם מתו בסוף השבוע האחרון כתוצאה מווירוס מסתורי שהתגלה במדינה, וגורם לדלקת ריאות קיצונית וקריסת מערכות.

על פי הודעת הרשויות במדינה, בימים האחרונים נרשמה עלייה חדה במספר הנדבקים במחלה

שנה לקורונה מסקנות ביניים

אמרתי לך לשלוח בדואר!
התועדות
עם הרב שבתי סלבטיצקי

תהיה חלש
שיחת חברים
עם מיכי יוספי

תקוע לך מסמר ברגל
הרב עדין שטיינזלץ

מחאה בסטייל.
תשעים אמנים יוזמים
מהפכה. כתבה

ההשקעה הנדל"נית של תשפ"א

חברת ניהול
אמינה ומוכרת

מחיר מיוחד של
קבוצת רכישה

שכונה חדשה לצד
העיר קרית גת

קהילה צעירה
ומתגבשת

הכינו את המדפים

כל הספרים שתשמחו להכניס הביתה
במחירים שאסור לפספס

סטטים
במחירים
מייוחדים

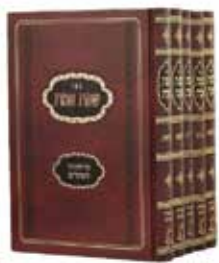
3 ספרים ב-
200

4 ספרים ב-
100

3 ספרים ב-
100

החל מ-
10
₪

אשר & more

*יהדות *עיון *פרשת שבוע *אמונה *זוגיות *ילדים *לימוד *חינוך

שירות לקוחות 02-6427117 | חפשו בגוגל "חודש הספר היהודי"

רס"ב'ה לך שאנחנו מתלוננים ולא
מבקשים, היא בעלל שאנחנו לא מוכנים אל
פדס אריות במצב של חולשה

שיחת
חברים

עם מיני יוספי

שירת הבקשות

יותר - תאמר לו מה אתה מבקש. התוכנה הזאת די נפוצה בימינו, בעולם של המאמנים שמדברים על תקשורת מקרבת - להפוך תלונה לבקשה. מה שהתחדש לי בעקבות פרשת בשלח, הוא שכבר רש"י הקדוש מדריך אותנו בדרך הזאת.

המציאות האמיתית

על הפסוקים שאחרי שירת הים בהם בני ישראל מתלוננים: "וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מִשְׁחָה לֵאמֹר מַה נִּשְׁתָּה? אֹמֵר רִש"י כַּךְ: "וְשֵׁם נִסְהוּ: וְרָאָה קִשִּׁי עֲרָפֶן שְׁלֵא נִמְלְכוּ בְּמִשְׁחָה בְּלִשׁוֹן יָפָה: 'בְּקֶשׁ עֲלֵינוּ רַחֲמִים שִׁיְהִיָּה לָנוּ מִיַּם לְשִׁתוֹת' אֶלֶּא נִתְלַוְנוּ!". אפשר להתלונן, ואפשר לבקש יפה.

אחד הניסיונות שכל אחד מאתנו עובר בכל מצב שלא מסתדר לנו, הוא דרך התגובה שלנו. צריך לשים לב שבביקורת יש משהו שלא רק שהוא לא מקרב בין האנשים, אלא גם מונע מאתנו לפגוש את המציאות האמיתית. העמדה של התלונה אומרת: 'לי ברור איך המציאות צריכה להתנהל - למה לא הכל נעשה כפי רצוני?'. לעומת זאת, העמדה של הבקשה היא עמדה של ענווה. אני אומר מה אני צריך ומה אני מבקש.

למשל, אם אני מתקשר לחבר והוא לא חוזר אלי, באופן טבעי אני חושב בכיוון של תלונה: 'למה הוא לא מתחשב, לא סופר אחרים' - קודם כל תלונה. הלימוד הוא איך לחשוב ולומר את אותו עניין בדרך של בקשה: "אם תוכל בבקשה, אני מאוד אשמח אם כשאני מתקשר אליך, תתקשר אלי אחר כך בחזרה".

חברים יקרים! דעו לכם, כשמתחילים ללכת עם הנקודה הזאת רואים נפלאות! הדברים של רש"י כאן הם ממש פריצת דרך! היה אפשר לצטט את הרעיון הזה מפסיכולוגים מבורכים של ימינו, שיהיו בריאים. אבל רש"י כאן ממש מתמצת את כל העניין: אם יש מציאות לא רצויה, מה עושים? מדחיקים, מתעלמים או מתכחשים? רש"י אומר לנו - לא. הביעו את הצורך שלכם, אבל ממקום של ענווה. ממקום של חולשה.

הסיבה לכך שאנחנו מתלוננים ולא מבקשים, היא בגלל שאנחנו לא מוכנים. אף פעם להיות במצב של חולשה. להיות בעמדה של הנצרך שבא לבקש. רש"י הקדוש בפרשת השבוע מלמד אותנו לא לפחד להיות מבקשים, ולהתחיל ולהתחזק בעבודה של הפיכת כל תלונה לבקשה.

שלום חברים! כולכם יודעים שהשבת של פרשת בשלח נקראת "שבת שירה". סבא שלי עליו השלום היה חסיד של רבי חיים מרדכי, האדמו"ר מנדבורנא, שנפטר בשנת תשל"ט. לסבא הייתה קביעות כל שנה ב"שאבעס שירע" - כלומר, שבת שירה - לנסוע לשבת עם הרבי בבני ברק. סבא היה גר בחיפה, ולבני ברק הוא הגיע רק לעיתים רחוקות. כך שכבר בתור ילד, שבת שירה הייתה שבת מאוד חגיגית בשבילי. כל המשפחה התרגשה לקראת הביקור השנתי.

בכל אופן, בשבת שירה כל המשפחה ידעה שסבא מגיע לרבי, ואז ממילא גם כל הדודים - החתנים שלו והילדים שלו - היו באים גם כן לטיש המיוחד, למרות שהם לא היו חסידים. גם עבור אבי מורי שליט"א, זאת הייתה השבת השנתית, שלכבודה הוא היה הולך לטיש, טיש "שאבעס שירע". אלה זכרונות משפחתיים, וכמובן במקומות רבים נוספים יש טיש מיוחד, והחסידים נוסעים לרבותיהם לכבוד שירת הים, כך שהשבת הזאת מהווה חוויה מיוחדת עבור יהודים רבים.

תקשורת מקרבת

בשביל לומר שירה בלב שלם, צריך להיות בעמדה של ענווה. להסכים להיות נזקק, להתפעל מהישועה שהגיעה אליי כשהייתי חלש, ומתוך כך לשיר בלב שלם. העמדה הזאת איננה קלה, אנחנו מעדיפים לעטוף את החולשות שלנו כדי לא לעמוד מולן, ובהמשך פרשת השבוע שלנו אנחנו פוגשים את הקושי הזה.

אחרי האירוע הכביר של שירת הים, מתחילים המסעות במדבר הגדול. עם תחילת הנסיעה, מתחילות גם התלונות של העם על משה, וגם מהן אפשר ללמוד דבר גדול. אתם יודעים שיש טכניקה בקשר בין אישי, שנקראת 'תקשורת מקרבת'. מעניין שבלישון הקודש אלו אותן אותיות: מצד אחד 'תקשורת מבקרת' שהיא גורמת ריחוק, ומצד שני 'תקשורת מקרבת' שגורמת לחיבור וקרבה.

ביחסים בין בני זוג, וגם בכל קשר אנושי אחר, אם תפנה אל הצד השני בתלונה, בצורה של האשמה, הפנייה שלך תסגור לו את האוזניים ואת הלב. התלונה מונעת, ולא מאפשרת התקרבות אמיתית. לעומת זאת, הדרך הראויה והרצויה כשבאים לבקש משהו, היא להפוך את התלונה לבקשה. במקום להתלונן על השני, תנסה לומר לו מה אתה צריך. אולי בצורה עדינה

- הודעות SMS
- דיוור אלקטרוני
- הודעות קוליות IVR
- דפי נחיתה
- whatsapp automation
- צ'אט בוטים ואוטומאציות

072-330-6060

למחירים ולפתיחת חשבון נסיון meserGO.co.il

אני מפרש את מעשיו של השם בעולם כאילו אני כותב את התסריט, ומשכנע את עצמי שכך רוצים בשמיים. גם זה קרס השנה.

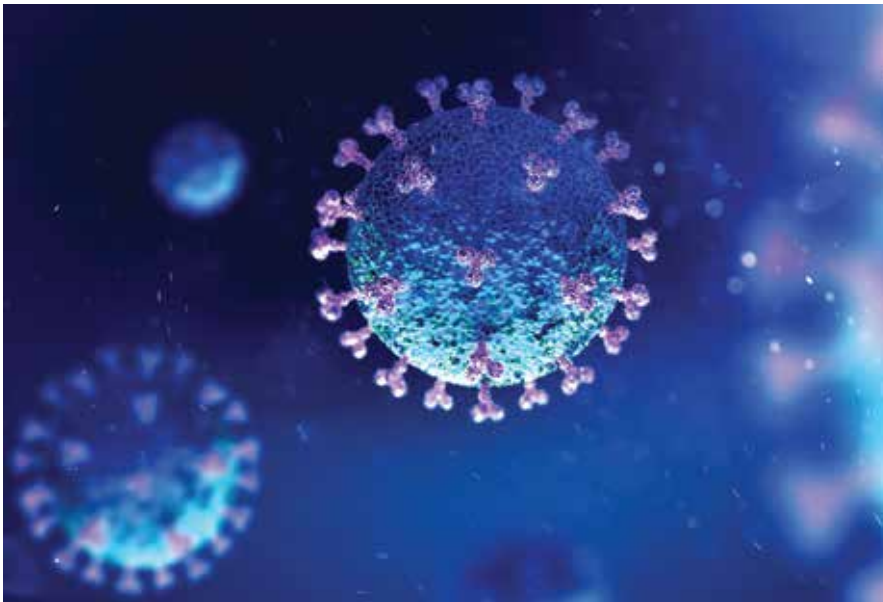
שנה לקורונה - מסקנות ביניים

1... מה המסקנה? לא יודע. נו, אז איך אתה מסביר לעצמך את המציאות? אתה הרי התקשורת... אבל גם שם לא ממש יודעים וגם אני ממש לא יודע. אני רק יכול להעיף מבט על ההיסטוריה של העם שלי ולראות שהשנה הזו היא אמנם אירוע רציני, אך עדיין העם שלי עבר דברים קשים פי אלף. ובעצם לא נשאר לי כלום אלא לא להיות לחוץ מ-הבחון. להיות עם הפנים פנימה ולראות אם יש לי את הכלים הנכונים לעבור את זה. אם אני באמת רוצה להיקרא אדם מאמין, ששואף להיות באמונה שהכל מאיתו יתברך. אז קודם כל לא להיבהל. להיזכר שאדם מאמין עובד על כך בעיקר בגלל רגעים כאלה של ערפל והתמוטטות המשענות המוכרות.

האמונה עומדת כאן למבחן ואיתה השמחה והכניעה שלנו לקבל את המציאות. אני רק יודע שיש השם בעולם, ומי שמאמין בו, מאמין בתזמון שלו, בתדר שלו ובכל הסגנון האלוקי שמעצב את חיינו. יש השם בעולם, יש תורה, יש צדיקים, והשאר אני לא יודע. יש שיר כזה בברסלב "לא יודע כלום, לא יודע כלום". זה שיר קשה. קשה לשירה וקשה להודאה. אבל בוא נודה צבי, אתה לא יודע כלום.

אז אם אתה לא יודע כלום, מה המחאה שלך? לאיזו קבוצה אתה משתייך? מה, אתה בלי דעה?

המחאה שלי היא הצעקה שלי מול היצר הרע, מול החוסר, מול הבלאגן החוגג כבר שנה. כותב רבי נתן בליקוטי הלכות (בהלכות חזקת קרקעות):

אם לקחו לך קרקע, כל זמן שאתה מוחה וצועק על כך לשמיים בהתבודדות ובתפילות שלך, אין חזקת המחזיק מועילה כלום, גם אם עבר פרק זמן ארוך. זה חידוש עצום, יש לנו מפתח למנוע את ההשתלטות הסופית של הרע. איך? מחאה פנימית מול השם יתברך! ככה נגאלנו ממצרים וכך גם היום: כל הרע שמקיף אותנו לא יכול להיאחז כל עוד אנחנו מוחים. לא ברחובות או בכלפור אלא ביער. לא אחד מול השני אלא מול מי שאמר והיה העולם והייתה האמונה.

שנה חלפה עם המון שינויים בחוץ, ובעצם לא הרבה השתנה בעולמנו הפנימי. האדם נותר אדם מתפלל, צועק לשמיים, מאמין, פחות לחוץ ויותר לפניים, לא יודע המון אך הולך למקום טוב. בעזרת השם.

תגיד, אתה מהעיתונות, לא? אתה יכול לפתור לנו את השאלה אם הקורונה והחיסונים זה אמיתי או שזו קונספירציה? את השאלה הזו שמעתי כל כך הרבה בשנה האחרונה מכל מיני אנשים סביבי, שחושבים שהתקשורת היא איזו מועצה עליונה ששומרת סודות ונפגשת מאוחר בלילה בשביל להחליט מה לכתוב למחרת בעיתון.

האמת הרבה יותר פשוטה. התקשורת לא יודעת באמת מה הולך. היא רק עוד חלק מאותו מסע על גבו של נמר משתולל, שמאז שיצא מהכלוב אין לדעת לאן יפנה ואת מי יתקוף. גם אני, בשקט, כשאף אחד לא רואה, שואל את עצמי מה דעתי האישית. האם כל זה אמיתי או שאני שחקן בהצגה? מה להחליט לגבי החיסונים ותלמודי התורה, המסכות והבידודים? שנה חלפה מאז הודיעו לנו שהנגיף פלש לחיינו, אכן התוצאות היו קטלניות, אנשים יקרים סיימו את חייהם באופן פתאומי. אחרים סבלו ועדיין סובלים. אז אחרי שנה אני ממש חייב להיות עם מסקנות ביניים.

אני קולט שאני מגשש את דרכי תוך כדי נסיון להבין את המהלך של השם בעולם. האם אני עסוק לראות כל צעד שקורה בעולם כמהלך של השם? ברוב המקרים, כן. אני מפרש את מעשיו של השם בעולם כאילו אני כותב את התסריט, ומשכנע את עצמי שכך רוצים בשמיים. והנה כאן התהפכו הדברים. גם זה קרס השנה. אין לי כוח לנסות ולהבין מה הולך כאן. זה מרחיק אותי מאמונה פשוטה ושמחה.

פעם חסיד שאל את הרבי שלו למה כשהוא בורח מהכבוד, הכבוד לא רודף אחריו, כפי שהבטיחו חז"ל? אז הרבי אמר לו בתשובה מלאה משמעות, "כשאתה בורח, הכבוד אכן רודף אחריו. אבל רגע לפני שהוא תופס אותך אתה מביט לאחור ומחפש אותו. באותו רגע אתה רודף אחרי הכבוד והוא בורח ממך. לכן הוא אף פעם לא תופס אותך".

הרבי אמר לו - אתה בודק מה קורה עם ההשגחה. אתה בודק את הצעדים של השם יתברך ומחכה לישועה כפי שתכננת אותה. ולכן אתה לא רואה, לא מביין ושואל שאלות. תן אמון ותן לשמים לעשות את העבודה.

כך נפרדתי מהצורך לפרש כל דבר. הקורונה ניטרלה את היכולת הזו, אני ממש לא יודע כלום ולא יכול לראות כלום. אז מה כן? בזהירות, רק מעט עובדות דרך משקפיים של אמונה, תפילה ורצון, לא יותר.

העולם השתנה ואין יותר את ה"בחון". המציאות נסגרת ואנחנו נאבקים על חזרה למציאות שאולי לא תחזור. מי שהזדרז, החל למצוא את הטוב של הבפנים עם כל הכאב של המגיפה הזו. יותר בית, יותר ילדים, יותר שעמום ויותר אמת. מנגד, מי שמחפש את החיים הקודמים ימצא את עצמו משחזר את חלקי המציאות הקודמת דרך הזום. אמנם זה תחליף למפגשים, אך זה מדביק אותנו יותר וליותר למסכים. זה מה שהשם יתברך רוצה? לא יודע. אבל אני כן יכול לומר שזה אחד הדברים שהוא עשה לנו השנה.

המנהיגים והאחראים על כל תחום שקשור לחיינו מצאו את עצמם חסרי אונים, מבולבלים. דווקא בשעת הדחק לא היה על מי לסמוך. משענות מתמוטטות, כולל בית הספר, הכיתה והמחנך. אפילו הילדים כבר מעדיפים לחזור למציאות הקודמת ללא מסכות ומסכים. ריטוק כללי מתרבות ועד ליחסים בין משטרה לאזרח. הכל מהבטן, בוטה וקיצוני. מתפרץ בין קבוצות ושבטים.

ליולדות
בביקור חולים:
לילה חנים
בבית
החלמה!

תרגישי בבית.

בואי ללדת בראש שקט בשערי צדק ובביקור חולים
ותרגישי בבית עם יחס אישי, צוות מקצועי ומסור הקשוב לצרכיך
ופינוקים מיוחדים שיש רק אצלנו. מחכים לך.

מגוון
אמצעי הקלה

בופה
טעים ומזין

ביות
מלא

רק בשערי צדק-
לידת מים

אבזור
מפנק

רופאים מומחים
ומיילדת צמודה
(בלידות מים בלבד)

המרכז הרפואי
שערי צדק
SHAARE ZEDEK
MEDICAL CENTER

לפרטים ומידע נוסף: 02-5645234 גם ב-
להרשמה ללידה בשערי צדק / ביקור חולים: 02-6666491

התבוננות

מתורתו של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

ה' אלוקים אמת

מסכימים או לא מסכימים, אם הם מצביעים בעדי או מצביעים נגדי. ברגע שאני מאמין, באמת, במה שכתוב בספרים הללו, בחומשים הללו, בספר התורה הזה שמגוללים אותו וקוראים בו מפעם לפעם, ממילא זה מחייב אותי, לא רק לגבי עצמי. אני נעשה מקרה פרטי של דבר כללי, והמקרה הפרטי הזה דורש להתייחס לאחרים כחשובים בדיוק כמוני.

יש דבר שכל אחד יכול להבין אותו ולא משנה גודל הראש שלו או גודל הכיפה שלו. אם דבר הוא אמת אז הוא אמת בשביל כולם, אם הוא שקר אז הוא שקר בשביל כולם. אני לא יכול להגיד שזה אמת בשבילי ושקר בשביל אחר. זה דבר שצריך לזכור אותו הדק היטב, בבוקר ובערב. לכן כאשר אדם הולך למקומות אחרים ודואג שם לנשמתם של אחרים, הרי זה משום שהוא דואג לעצמו, הוא בעצם דואג לקיום ולאימות של עצם מציאותו כאדם.

הרמב"ם בהלכות תשובה מונה רשימה של אלו שאין להם חלק לעולם הבא, וביניהם הוא מונה את מי שפורש מדרכי ציבור. הרמב"ם מסביר שם שזה יכול להיות אדם שמקיים את כל התורה כולה אבל הוא לא משתתף בצרותיהם של ישראל ולא שמח בשמחותיהם, בכך הוא אומר בעצם: "לא אכפת לי מהיהודים". אז יכול להיות שאותו אדם מניח שישה זוגות תפילין, עושה 'קרעצין' על ימין ועל שמאל ויכול להיות שהוא אפילו מתפלל נוסח האר"י, אבל זה לא בן-אדם.

הרמב"ם מאוד ברור לגבי המשמעות של מי שאין לו חלק לעולם הבא: הכיליון שאין אחריו כיליון, העונש שאין אחריו עונש, ההשמדה שאין אחריה השמדה. כאן הוא אומר שאדם שמאבד את החלק שלו לעולם הבא, זה לא רק מי שעסק עם עבירות באופן כזה או אחר, אלא גם מי שמנתק את עצמו מכלל ישראל.

אני רוצה להסביר, הבעיה היא לא רק של אמירה שאדם אומר לא אכפת לי מהם, אלא השאלה בפועל איך אדם חי ואיך הוא מרגיש בתוך ישראל. אדם שאומר: תנו לי להיות כמו שאני רוצה, רק אל תיסעו ברחוב שלי בשבת מפני שזה מפריע למנוחת השבת שלי, בעצם הוא אומר שכל העניין הזה הוא עניין רק של איכות הסביבה. אז הוא יכול למכור את השטריימל ולשבת יחד עם כל שאר נאמני איכות הסביבה. אדם שאומר, לעומת זאת: "כאשר משהו שנוסע בשבת, זה כואב ליי", זה בסדר, אבל מי שאומר שמי שנוסע בשבת ברחוב שלי מפריע לשבתיות שלי, בזה הוא אומר שהוא לא מודה לא בקב"ה ולא בשבת ולא בכל מה ששייך לזה.

זאת אומרת, אם הדבר שקר אז הוא שקר בכל מקום, ואז זה לא שווה בשום מקום. אם הדבר אמת הוא אמת בכל מקום, ואז היא צריכה לחול על כולם. כאשר הנקודה הזו מובנת, ממילא זה לא חשוב איפה נמצא יהודי, באיזה חור בין בגשמיות בין ברוחניות הוא נמצא, הבעיה שלו היא הבעיה שלי. אדם שנתקע לו מסמר ברגל לא יכול להגיד: "הרי המרחק מהרגל עד לראש הוא די גדול, אם כך אשכח מהמסמר". כאשר אדם הולך עם מסמר ברגל הוא יודע שתקוע לו משהו בגוף שלו, בחיים שלו. אותו דבר יכול להיות שיושב יהודי שהוא רחוק ממני יותר מהמרחק של הראש מן הרגל, יכול להיות שהוא היהודי של הציפורן של הרגל, אבל אם אכפת לי אז הוא כואב לי.

השורש והעניין של אהבת ישראל עומד על כך ש"ה' אלוקים אמת". אם ה' אלוקים אמת אז האמת הזו הולכת בכל מקום, מהדהדת בכל מקום ושייכת לכל אחד, לשכן שלי, לא פחות מאשר לי. לכן כאשר אני דואג ליהודים אחרים ועושה למענם, אני יודע לפחות שהצהרתי, לא בדיבורים אלא בהוויית, שה' אלוקים אמת.

בגמרא מסופר על גר שבא לפני הלל וביקש ממנו שילמד אותו את כל התורה כולה על רגל אחת. אז הלל ענה לו: "דעלך סני לחברך לא תעביר". מה שהלל אמר לו בעצם הוא שכל התורה עומדת על העניין הזה של אהבת ישראל. השאלה היא למה? יש כל כך הרבה מצוות ומעשים טובים, למה המצווה של אהבת ישראל נחשבת לדבר עיקרי? לכלל גדול בתורה?

פעמים רבות, אנשים אומרים בעצם מין דבר כזה: אם אני מקיים אהבת ישראל, אז קודם כל היא צריכה להתחיל מ'גוף ראשון יחיד' – היא צריכה להתחיל מעצמי. הרי לפני הכל יש את היהודי הזה שהוא אני, שצריך להאכיל אותו ולהשקות אותו, על זה אין לאף אחד ספק בכלל. אחר כך צריך ללמדו תורה וגם להלביש אותו. בנוסף, את היהודי הזה צריך גם לפנק קצת. מה יש? אסור לתת ליהודי קצת שוקולד מפעם לפעם? אז אנשים אומרים: קודם כל אני דואג לעצמי. אחר כך, לכשאפנה, אולי אתעסק אם אחרים, אולי לא.

אבל מעבר לזה, בנושא אהבת ישראל יש בעיה עמוקה יותר, שאומרת בתמצית כך: יש את המועדון של הדתיים ואנחנו חברים במועדון הזה, בחבורה הזו. כאשר אנחנו חברים בחבורה הזו אז אנו משלמים כרטיס חבר, שזה אומר: לקום בבוקר ולרפדף בדפים של הסידור עם תפילין על הראש, אחר כך הולכים לישון ושוב מדפדפים דפים. על ידי זה אנו שייכים למועדון ויש לנו כרטיס חבר, שכתוב בו: "פלוגי הוא בחור טוב ושייך למועדון שלנו". מה קורה לגבי אותם אנשים שלא שייכים למועדון הזה? אז שישבו במועדון שלהם, ובלבד שלא יזרקו אבנים על המועדון שלנו.

הגישה הזאת מקובלת באיזה סוג של הסכמה מקצה לקצה – מדתיים נאורים עד לקנאי בתי הונגרים, אצל דתיים 'סרוגים' או 'שחורים'. יתכן שבמקומות שונים ינסחו זאת בצורות שונות אבל זו בעצם אותה תפיסה עצמה. הגישה הזאת חסר לה לא רק אהבת ישראל, אלא בתמצית היא שלילה של כל העניין של יהדות. זה לא רק חיסרון באיזה פרט קטן, בסעיף קטן, אלא זה פוגם ופוסל את כל עניין היהדות, מעיקרו, מראשיתו, מתחילתו.

מי שאומר, בתמצית, שיש יהודים חילונים שלא אכפת לי מהם, אומר שבעצם, יש יהודים דתיים שלא אכפת לי מהם, וזה אומר גם שיש הקב"ה שלא אכפת לי ממנו.

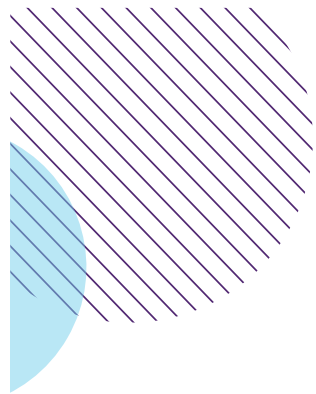
עצם העניין של להיות יהודי, מאמין ושומר מצוות, עומד על ההכרה שכל זה איננו מועדון. איננו עניין של מי שבמקרה, מאיוושהי סיבה, נפל בבית דתי ולכן נהיה בחור דתי, ואילו משהו אחר נפל לבית אחר ולכן הוא נהיה בחור לא דתי. הדתי והחילוני – שניהם בסדר, ובלבד שלא יגנבו ולא ירצחו יותר מדי, והכל יהיה בסדר. מי שמקבל את העניין הזה באיזשהו אופן – ואני אומר שמקבלים אותו, בכל מקום – עוקר את השורש, את היסוד ואת המשמעות, מעצם החיים שלו.

ברגע שאני מניח שהעניין של להיות דתי שייך למי שמתחשק לו או לחילופין מי שהכניסו אותו לחור הזה ועדיין לא היה לו כוח לצאת משם, זה משרש את כל הרצינות של האמונה, החל מהתחלה. משום שפירושו של דבר, שכל זה הוא הבל ורעות רוח והוא לא שווה, לא מתחילה ולא בסוף.

תמצית העניין היא, כל ישראל באשר הוא ישראל, בין מי שחושב כך או איננו חושב כך – מחויב מצד עצמו להיות קשור אל הקב"ה. זאת לא נקודה צודדת שעומדת אי שם בשוליים אלא נקודה מרכזית. אם אני לא מקבל את העניין הזה, ואם זה לא נושא שמעסיק אותי, פירושו של דבר, שכל העניין איננו אלא משחק, ומשחק די מטופש בסך הכל.

שורש העניין של אהבת ישראל מרחיק לכת, לגדרים של המחויבות של האדם כלפי עצמו. משמעות ההצהרה: "ה' אמת ותורתו אמת" היא שאנו מחזיקים ביהדותנו, לא מפני שבמקרה נפלנו אל החור הזה אלא מפני שזו אמת. אם זו אמת, ממילא החיוב הזה לא חל עלי כלבד אלא שייך לכולם בשווה. האמת שייכת לכל אלה אשר "בשם ישראל יכנה" – לא משנה אם הם יודעים על זה או לא יודעים על זה, אם אכפת להם מזה או לא, אם הם

הקטעים באדיבות ישיבת תקוע ומרכז שטיינזלץ

אשתר & more

הרכזת שתמיד עונה לוואטצאפ

חיבור חדש

אצלנו זה אחרת

אנחנו מבינים שמה שחשוב זה הליווי האישי
כך שהשירות שלך יהיה הכי משמעותי וכיפי שיש
ושתהליך סגירת השירות יהיה פשוט, קל ונעים

וכעמותת בוטיק, אנחנו באמת יכולים

לעשות את זה עבורך

חיבור חדש

שירות לאומי-אזרחי שמתחבר לכולם

חפשי בגוגל 'חיבור חדש'

והרשמי כבר עכשיו **מבטיחים לענות** (:

HODAYA@HODAYAMOR.COM | הודיה עמור

בדרך למימוש החזון שלי

הרבה פעמים מגיעים אליי אנשים עם יעד ברור אך עדיין מתקשים במימושו, והסיבה לכך היא שבדרך עולים פחדים. הם יכולים לצוץ ממש בהתחלה, או באמצע הדרך. הם מלווים בספקות, במכשולים ובבלמים שמקרקעים אותי לאדמה ומונעים ממני את יכולת המעוף. בד בבד מתגלים כוחות חיוביים חזקים מאוד של התלהבות, חיים, תנועה, יכולות, רצון וחזון שמושך אותי כלפי מעלה. והמנוע היחידי שצריך לעבוד אצלי במלוא עוצמתו הוא המנוע החיובי המקדם.

פחד שעולה יש בכוחו לחסל את כוח הרצון שלי ולכן הוא מצריך התבוננות. חשיפת הרגש השלילי שעולה, הבנה שלו, בדיקה אובייקטיבית שלו אל מול מציאות חיי ונטרולו. המניעות שעולות לנו במהלך הדרך יוכלו לסייע לנו רק אם נדע להתמודד איתן בצורה הנכונה.

מחזון למימוש - שלבים ביציאה לדרך:

1. אמונה: בחיים ובעצמי.

יש לך חזון ואת רוצה להחיות אותו. תחילה עלייך לבדוק מהי מידת האמונה שלך?

החיות שהאמונה מעניקה באה לידי ביטוי ביכולת לדמיין את החזון לפרטי פרטים, לצייר ולשרטט אותו באופן הכי מדויק. לתת ללב לטעום איך זה מרגיש כאשר החזון מתממש.

2. רגש: חיובי או שלילי?

בדיקה אמיתית וכנה מהם הרגשות שעולים לי. במידה והרגש חיובי, אני יכולה להתקדם הלאה תוך ידיעה שהאמונה היא זו המאפשרת לי להיות בביטחון ולאפשר לרגש החיובי לעלות.

אם הרגש אינו חיובי (שלילי כמו רתיעה, או ניטרלי כמו אפאטיות) יש חסימה. צריך לזהות אותה, לבדוק "על מה היא יושבת" ומהו הפחד שמתלווה. אין מה לפחד מהפחד, יש להסתכל עליו.

האם אני חושבת שאני ראויה? האם זה שייך לי? האם זה קשור לתפקידי שלי בחיים? האם אני מסוגלת? האם "יש לי את זה"? האם נראה לי שמגיע לי?

3. ביטחון: ידיעה ברורה שאני מסוגלת להצליח.

לדעת שיש לי את היכולות לעשות ולהצליח, כבר עכשיו או בפוטנציאל.

לעשות רשימה של כל התכונות הנדרשות, מה מתוכן יש לי ומה עדיין אין לי.

הבנה שתוכל להרגיע אותך היא שלא צריך את כל היכולות על מנת לצאת לדרך, אלא רק לוודא שיש לך מספר כלים משמעותיים, ואת כל השאר תשלימי בהמשך.

בשיחה עם מישהי בנוגע לעתיד שלה ולהנעת תהליך, שאלתי אותה שאלות פשוטות: האם את מוכנה ללכת לאיבוד בדרך? האם את רוצה ללכת בדרך?

התשובה האמיתית והישירה שעלתה הייתה חיובית, אך התלוו אליה פחד ובכי יחד עם רצון חזק. הפחד הוא לא בהכרח רע. המדד הוא: האם הוא מנטרל אותי או שומר עליי?

לאורך כל הדרך תשמרי על החיבור לרצון שבלב שלך. זכרי שמתוך הבינה שלך נובעת היכולת להילחם בחוסר ביטחון ובייאוש. האמונה והביטחון, יחד עם פגיעות קטנות בדרך, הם המתכון המושלם להצלחה ולמימוש שלך.

מפנקסו של חוזר בתשובה

עווד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

כלב בהיכל המלך

בצהרי יום אחד, בהיותי במרכז העיר, התקשרה אשתי וביקשה ממני לקנות חמישה לימונים כדי שיהיה לנו מיץ טבעי. כמו בעל טוב ירושלים שמתי את פעמי לעבר פאתי שוק מחנה יהודה.

נזכרתי בסיפור שסיפר מורי ורבי על ר' זושא ור' אלימלך, האחים הקדושים, איך התארחו אצל בעל בית שנודע כלמדן מופלג. אחרי סעודת ליל שבת החל בעל הבית ללמוד בהתלהבות גמרא. ר' זושא ישיב בצד אמר לאחיו: "הוא נובח כמו כלב". כאשר בעל הבית הבין שמדובר בו, העניק לר' זושא סטירה הגונה.

אז גילה רבי אלימלך לבעל הבית כי מדובר ברבי זושא. בעל הבית הצטער וביקש מחילה, ורבי זושא הראה לו כלב שחור שנמצא מאחוריו ויונק את כל תורתו. לאחר מכן גילה לבעל הבית את כל עוונותיו, וגם נתן לו תיקון ללימודו מלא הגאווה.

לבסוף חתם מורי ורבי במילים: "כתוב בתניא שיש לומר ליצר הרע רע ורשע ומשווק ומתועב ומנוול, אבל כיום אדם יכול להסתפק בשתי מילים הכוללות הכל: 'אני כלב', וכך יכניע את יצרו".

ניסיתי לומר לעצמי "אני כלב", וחשתי שזה באמת עוזר. כל מחשבות הגאווה קרסו להן בבת אחת. לאדם נדמה שהוא כך וכך, שהגיע להישגים כאלה וכאלה, ובשתי מילים עורפים את ראשן. נכון, יש בי טוב מצד נפשי האלוקית וזכיתי לעשות טוב בחסדי השם, אבל מה אעשה אם לעתים נובח בתוכי כלב...?

קניתי בדוכן פירות חמישה לימונים, שמתי אותם בשקית שקופה וחזרתי לביתי דרך רחוב שקט, כשאני מהרהר: מה רע כל כך בכלב? בדרך כלל הוא מבויט, לעתים אפילו נחמד, ולרוב אינו טורף...!

באותו רגע ממש ראיתי מולי בחור בעל תסרוקת דינוואור בצבע סגול, אוחז בידו שרשרת הקשורה לכלב שחור אימתני, שכאילו קפץ מהסיפור של רבי זושא...!

"ריבונו של עולם", מלמלתי, "הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי..."

הבחור פנה אלי לפתע: "תוכל לתת לי את השקית?".

נדהמתי. מה הוא צריך את הלימונים שלי?! מחנה יהודה קרוב, ויש שם לימונים בשפע.

העליתי על פני ארשת תמיהה.

"אני לא צריך את הלימונים שלך!", אמר הבחור, "רק את השקית. זה דחוף לי מאוד".

שוב השתוממתי, והוא הסביר:

"הכלב עשה את צרכיו באמצע המדרכה. אני חייב לנקות תכף ומיד", אמר כשהוא מביט לכל עבר לוודא שלא נמצא בסביבה איזה פקח עירוני.

עלה בדעתי שזו מצווה "ואהבת לרעך כמוך" לתת לו את השקית, וכאשר הבטתי בכלב השחור הנוהם כארי ובכרובלת הסגולה של אדונו, צירפתי למצווה סעיף של ספק פיקוח נפש.

הבחור לקח את השקית מידי, הודה לי ונפנה אל זירת האירוע.

לא ידעתי מה לעשות עם חמשת הלימונים שנותרו בידי. הנחתי אחד בכיס ימין של מכנסיי, שני בכיס שמאל, שלישי בכיס שמאל של מעילי, רביעי בכיס ימין, ואת הלימון המהודר ביותר החזקתי בידי כמו אתרוג.

ואז קלטתי את תורפתו של הכלב. בניגוד לחתול שמצניע את צרכיו, הכלב מטנף את רחובות בני האדם, מטנף את היכלות אדוניו, בדיוק כמו מי שנמצא בארמונו של מלך העולם ומתגאה בלבו...!

כשחזרתי לביתי והוצאתי מכיסי את הלימונים, הגיעה תורה של אשתי לבטא השתוממות. לאחר שהנחתי אותם על השיש סיפרתי לה מה אירע לי זה עתה.

"העיקר שיצא מזה סיפור", אמרה וחתכה את הלימונים בזה אחר זה והפכה אותם חיש קל ללימונדה.

סדרת על הראשונים

הרב נעם פרל

קריאה מרתקת בפרקי נביאים ראשונים - יהושע, שופטים, שמואל ומלכים. בכל פרק שלושה שלבי עיון המתחלקים לתמצית הפרק, עומק הפשט ומדרש אגדה. האלמנטים הסיפוריים בפרקי הנביאים, מקבלים בספר עומק והקשר אקטואלי בלשון תמציתית וקולחת, המעוררת את הקורא למחשבה עצמית ולקריאה מתחדשת בתנ"ך.

אשתר & more

הסדרה שאתם
חייבים בספריה!

צידה לדרך
על המשמעות העכשווית לחיינו

מתאים לכל
המשפחה

מוצאים להגבש ולהגדש

להשיג ברשתות ובחנויות
הספרים המובחרות

1-801-700-201

www.beitel.co.il

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

#מהפכה

דקדושה זוטא

ההפגנות הקלאסיות הולכות לפנות את מקומן למחאות מתוחכמות שיחלחלו אל המיינסטרים דרך הרשתות החברתיות > כך מאמינים תשעים אמנים, והם מסתערים על הרשת עם מהפכת הקדושה

אסף משניות

מהירה'. כזאת שתתאר את התחושות של כולנו למה שקורה, ותדבר את השפה של הצופים" אומרת כהן.

אורי שיין היא סטודנטית בת 19 מחיפה שהצטרפה למיזם כציירת. היא מאמינה בכוחה של האמנות: "לאמנות יש עוצמה. יש בה כוח מיוחד שאין במילים. היא נוגעת, היא אמיתית, היא יוצאת מהלב ופונה אל הלב בלי תיווכים, ולכן אנשים מתחברים אליה בקלות. סרטים, שירים, ציורים וסיפורים מעבירים מסרים ומעצבים תודעה".

שיין, כאמור, היא אחת מתוך תשעים האמנים שהצטרפו למיזם. מהר מאוד קיבצה כהן סביב הפרויקט שחקנים, מאירים, משוררים, זמרים, אמני חול, סופרים ואמנים מתחומים נוספים. בתוך שלושה שבועות יצרה הקבוצה עשרות סרטונים, שירים ואיורים שצובטים את הבטן, נוגעים בנקודות הרגישות והכואבות, ובעיקר לא מאפשרים לסיפור לשקוע.

בוער בעצמותינו

אחד מאותם אמנים הוא יהל חזן, בן 37 משילה, שחקן ומפעיל בובות בתיאטרון 'לב השמים' ובערוץ הידברות. בשיחה איתו הוא מתאר את

אהוביה והסירוב להקים ועדת חקירה חיצונית, הובילו להבנה שחייבים לעשות משהו. חייבים לצאת למחאה".

אבל המחאה כבר היתה קיימת מהרגע הראשון. היו ועדיין מתקיימות הפגנות, ולפי המתואר בתקשורת הן לא פעם הופכות גם לאירוע אלים.

"זאת בדיוק הנקודה. נכחתי בהפגנה שתוקשרה כ"הכי אלימה", ולא ראיתי אלימות, אם כי ספגתי בואש כשעמדתי לבד על מדרכה. מסתבר שהיו בשוליים מקרים אלימים שתועדו ושווקו כדמותה של כלל ההפגנה. ההטיה התקשורתית בהפגנות הינה תופעה שהימין ככלל סובל ממנה ולא רק נוער הגבעות. המטרה היא ברורה - הרחקת אנשים מהמחאה החשובה של לעשות צדק לאהוביה".

"כאשר השיח הציבורי כולו נעשה ברשתות החברתיות, ובפרט בתקופת הקורונה שסוגרת אותנו בבתיים, היה מתבקש להגיע לרעיון של מחאה אמנותית ברשת".

ומה מיוחד דווקא במחאה אמנותית? למה זה המישור שאלינו פניתם?

"מחאה אמנותית נכנסת הרבה יותר ללב. יש בה עומקים ורבדים. לא רצינו סתם ציורי מחאה. היה לנו חשוב שזה יהיה מהיר ונגיש, 'אמנות

מי ששוטט ברשתות החברתיות בשבועות האחרונים נתקל כנראה יותר מפעם אחת בשורה של 'ממים', איורים ושלל קריאות שיוצאים נגד התנהלות חקירת מותו של אהוביה סנדק ז"ל, הנער שנהרג בהתהפכות רכבו לאחר מרדף משטרתי. בין אם מדובר בתמונות מסרטים שהותאמו לאירוע, איורים סאטיריים על התנהלות החקירה ואף שירים שנכתבו במיוחד לזכרו של אהוביה, התופעה הפכה לפופולרית ברחבי הרשת. אלא שלא מדובר בתופעת רשת קלאסית שצצה ביום אחד ונעלמת זמן קצר לאחר מכן. מדובר בפרויקט רחב משתתפים העונה לשם 'מהפכה דקדושה זוטא'.

מאחורי הפרויקט עומדת הדסה רינת כהן מפתח תקווה, מחברת הספר 'הילד השלושה עשר', שארגנה לא פחות מתשעים אמנים, משלל עולמות האמנות, שישתתפו במיזם. מטרתה המרכזית היא להשאיר את סיפורו של אהוביה בתודעה הציבורית, ולא לתת לו להיעלם.

"ההחלטה להקים מיזם כזה הגיעה שבוע וחצי לאחר האירוע, כשראינו שהפרשה הולכת למקומות לא טובים" מספרת כהן. "התחושה שלנו הייתה שהולכים 'לטייח' את האירוע. התדרוכים של המשטרה, האמירות שהנערים האחרים הם אלה שבעצם אשמים במוות של

רועיה גול

אמנת בחול. מתוך סרטון יוטיוב

והרגשתי את הכאב שלה. כשאני אומרת בתפילה את המילים 'ונתרחקנו מעל אדמתנו' אני בוכה ומתפללת שנתחבר חזרה לשורשים, לאדמה".

ואני מניח שמותו של אהוביה נגע בעצב פתוח.

"קשה לתאר עד כמה. ההרג המזועזע של אהוביה סנדק טלטל אותי חזק, הכריח אותי לעמוד ולצעוק לכל העולם שהגיע הזמן להפסיק להתעלל בנוער הזה שרוצה גאולה, שפועל ממניעים טהורים של אהבה לארץ, לתורה ולעם ישראל. הגיע הזמן

גב ההר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 052-6071171, 02-9978757
gavhahar1@gmail.com

במשך שנים רבות הציבור המתנחלי עסק בישוב הארץ וזנח במידת מה את ערוצי התקשורת, ויכולתו להנגיש מסרים לחברה הכלל ישראלית היא מצומצמת".

'הנגשת המסרים', כפי שמגדיר אותה הר שלום, היא אחת הסיבות המרכזיות שבגללן נולד הפרויקט. "הקול של אנשי הגבעות לא רק חסר בתרבות הישראלית, הוא גם מוצג בה בצורה מעוותת ושלילית. המחאות שקוראות לצדק חשובות מאוד, אבל כולנו מרגישים שצריך עוד משהו מעבר לזה. צריך לספר את הסיפור שלהם" אומרת שיין.

"בסופו של דבר, לאמנות יש את היכולת לחבר אנשים גם כשהם לא מסכימים אחד עם השני. ברור לי שלא כולם יסכימו עם נוער הגבעות, וזה בסדר גמור, אבל חשוב לנו לראות את האדם שבהם. את אהבת הארץ שיש לכל אחד מהם" אומרת כהן.

המטרה היא גם לשכנע אנשים בדרך שלכם או רק להכיר לציבור קולות שהוא לא מכיר? "לטווח הארוך המטרה היא להשפיע על השיח,

הסיבה שבגללה הוא נכנס לפרויקט. "המצב כיום הוא בלתי נסבל, נעשות עוולות נוראיות בשם החוק וכל מי שצופה מהצד ויש לו קצת לב, נשבר מזה לגמרי. אז מה כבר אפשר לעשות? קודם כל תפילה, אמונה שיש פה השגחה ושנאחנו צריכים לעשות מה שאנחנו יכולים כדי לשנות את המצב, אפשר לצאת להפגין, ואפשר גם למחות בצורה שתכנס ישר ללב, באמצעות האמנות - בכתיבת שירה, ציור, קריקטורות, וידאו-ארט, סרטונים ומשחק".

"צילמתי ממש היום סרטון קומי עם בוכה על הרס של גבעות לעומת צדקנות דביקה כשמדובר בבתי מחבלים. ויש עוד סוגים רבים של חומרים".

יסכה גבריאלי מיצהר, מוסיפה: "אהוביה הוא הטריגר שגרם לנו לצאת ולצעוק את הצעקה של אהבת תורה, עם וארץ. עכשיו המילים שלנו מהדהדות בעיקר את הכאב עליו, אך הן יתרחבו ויהדהדו באמירות חיוביות את הרצון שמפעם אצל כולנו לקרבת אלוקים. מתפללים שהקב"ה ייתן לנו את המילים הנכונות להמשיך ולעבור לבכות".

התחלתם לפעול לפני שלושה שבועות. הצלחתם לאסוף כמות נכבדה של חומרים ממש מהר.

"נכון. זה רק מראה כמה הכאב הזה בוער בנו. זה יוצא לכולנו מהלב. זה בוער בעצמותינו. כשהכעס והכאב מבכעעים זה מוביל אותנו ליצור, להשמיע קול. ואין ספק שהעובדה שכולנו נמצאים בבתיים תורמת לזה".

למרות שהם לא נפגשו אף פעם כקבוצה, שיתוף הפעולה של האמנים יוצא מן הכלל. חלק ניכר מכך, הם אומרים, נובע מההבנה שמתחולל קרב על התודעה. "יש פה שיתוף פעולה נהדר בין האמנים השונים, קודם כל הרבה פרגון, אנחנו כבר לא בודדים במערכה, וגם שיתופי פעולה פוריים שמולידים יצירה איכותית ובעוטת. הסרטון שצילמתי היום הוא דוגמא נהדרת לכך. כמה חברים מהקבוצה נתנו הערות לשיוף התסריט, וחרות שפר, עורכת הוידאו המציגת, גם היא מהקבוצה, עובדת עליו ממש עכשיו, אם הייתי צריך לעשות את זה לבד, זה היה נמרצ, יוצא הרבה פחות מוצלח, ומגיע לקהלים קטנים בהרבה" אומר חזן.

קבוצת האמנים המיוחדת יצרה מרחב שלא היה קיים לפני כן, של שיתופי פעולה בין אמנים שאכפת להם. "בזכות הקבוצה נפלה בידי הזכות ליצור את הסרטון 'אהוביה הנדיב' (על בסיס הסיפור 'העץ הנדיב', א"מ) בעמל רב והיה מרגש לראות את היחד" אומר אלישור הר שלום, בן 31 תושב עשהאל, לשעבר מדריך נוער בסיכון וכיום משרור. "אני כתבתי ואחר ניקד, אמנית נוספת איירה, ועורכי וידיאו ישבו עד שלוש לפנות בוקר כדי לברך על המוגמר כמה שיותר מהר.

"אני באמת מקווה שכל מה שאנחנו עושים יגיע בלבבות של כמה שיותר אנשים ויעניק מבט נוסף על מציאות כה מורכבת של החיים כאן".

עד כמה באמת המצב מורכב?

"יש תחושה קשה שהמדינה לא עומדת במחויבות שלה להגנה ושמירה על ביטחונם וחייהם של מתיישבי הגבעות, שעוסקים בחקלאות ורעיית צאן. אנשים סופגים מדי יום אבנים בכבישים, בתיהם מותקפים באבנים וצאנם נגנב. בקצה מנגד אירועי אלימות מצד בני נוער, ובסוף נחצה כאן קו אדום שחשבנו שיישאר רק בסיוטי הלילה - הריגה של נער במרדף".

אז מבחינתך, מה המשמעות של הפרויקט?

"בדיוק כמו השם שלו, מהפכה. כולנו אמני המהפכה ופרצנו מתוך שבר גדול. נולדת בשורה.

להפחית ניכור וחשש ולייצר יותר פתיחות לרעיונות של הציבור הזה. אבל בשלב הראשוני אנחנו רוצים קודם כל צדק לאהוביה".

רק התחלנו

"אני חושבת שמבחינת רבים בקבוצה אנחנו רק בתחילת הדרך. המהפכה הזאת לא תיעצר אחרי שהצדק לאהוביה יושג. יש כאן הרבה יותר מזה" אומרת רחלי בנדר, שחקנית ואמנית חול מגבעת תקומה שביצעה. "אני יכולה לספר לך על עצמי. במשך שנים אני מסתובבת עם לב מלא אהבה לארץ ישראל, קשר מאוד חזק לאדמה שהתעצם בקרע הנורא של גוש קטיף. זכיתי להיות בגבעות ולהיות חלק מהגאולה של האדמה הקדושה הזאת. עם זאת, שנים מלוות אותי תחושות קשות של ניכור של חלק מהעם שלנו בנוגע לזכותנו על הארץ וגם בנוגע לדרך בה פעלנו כדי לגאול אותה.

"בשנות נעוריי קיבלתי לא מעט תגובות של זלזול על היותי חלק מנוער הגבעות. ועם הכאב הזה התחברתי עוד יותר לאדמה

ציפורה בן מרדכי. ציפורה ארט

נתנאל אפשטיין

צד אחר. ברגע שאתה מגיע עם מוצר מוגמר, אמנותי, גם היחס של הדברים שאתה אומר משתנה. היום כשמראיינים אותי, אני לא עוד אימא של נערי גבעות, אני מחברת ספר. הדברים שאני אומרת לא השתנו, אבל ההקשבה אליהם כן היא אומרת.

הספר שלך הרגיו לא מעט אנשים. למרות זאת, היחס לדברים שאת אומרת השתנה?

"הכעס מהשמאל הקיצוני רק הביא יותר רייטינג וגרם שיותר אנשים יקראו את הספר. זה יצר חשיפה ושיח. זה לא שהספר שלי הוא הראשון שאי פעם הרגיו מישהו. אמנות מטבעה מרגיזה אנשים. כשאנחנו רואים כל מיני מיצגי מחאה הם מרגיזים אותנו, אבל אנחנו לוקחים את מי שעומד מאחוריהם יותר ברצינות. זה סוד הקסם של האומנות, ולכן הבנו שרק כך נוכל להגיע לציבור ולשנות כאן דברים".

אורית לבב

אורי שיין

למרות ההתגייסות הגדולה, והעובדה שתשעים אמנים הצטרפו לפרויקט, לא קל היה לרתום שמות גדולים אליו. הסיבה לכך ברורה. לנוער הגבעות נוצר שם שלילי על רקע המורכבות שתוארה קודם ואירועים בעייתיים שפורסמו בהרחבה בתקשורת. אמנים רבים חוששים מתייגם כמי שתומכים במעשים שנויים במחלוקת, גם אם הם מזדהים לחלוטין עם המאבק עבור אהוביה או עם הערכים החיוביים של ישוב הארץ. החששות הללו משנים לקבוצה לא פעם את התוכניות.

בין האתגרים שמלווים את הפרויקט, עומד האתגר המימוני. הפקת סרטונים ומערכונים, הקלטת שירים ושאר היצירות של הקבוצה דורשות ימי עבודה רבים, ועבור המטרה כל האמנים עובדים בהתנדבות מלאה. "אני לא יודעת כמה זמן נוכל להמשיך בהתמדה הזו כשכולנו מתנדבים. יש אנשים שבסוף זאת הפרנסה שלהם. אבל המטרה עומדת לנגד עינינו והיא זאת שנותנת לנו דרייב גדול. בסוף, בשביל זה התחלנו את כל התהליך" אומרת כהן.

"יש אמרה ידועה של הרב קוק על כוחו של הצער הנובע מרצון עז לתשובה ותיקון; כאשר האדם מחליט לקחת את צערו לעשייה ולא לשקיעה במכאובו. הוא כותב כך: 'הצער הפנימי של התשובה הוא חומר גדול למשוררי היגון להעיר את כינורם למציירים טרגיים לגלות בו את כשרונם'. אנו מקווים להיות חלק מבשורה של יצירה הנושאת תפילה לתיקון ושיח בתוך עמנו". ■

להפסיק לרדוף אותם. את כל הכאב הזה והרצון לשינוי הבאתי בחודש האחרון דרך האמנות שלי, ציור בחול, וטקסטים שהשפריצו החוצה מכאב הבטן הזה שיושב שם שנים" מסכמת רחלי.

מי שקורא את השירים שעולים בדף הפייסבוק של הקבוצה, לא יכול שלא להזיל דמעה. בכל שורה הכאב בולט לעין. השיר שפתח את הפרויקט כולו נכתב על ידי כהן. השיר כולו מדבר על כך שלציבור לא אכפת מהנעשה, והוא מחליט להעלים עין מהיחס כלפי נוער הגבעות. בסוף השיר, לו בחרה לקרוא 'הוא לא מזין לו', כתבה כהן את השורות הבאות: 'והרע גובר מסביב בלי משים, והעיר שם שותקת את שתיקת הכפשים. ב'יחד י'משיכו לבלס ולבהות, אדישים לגורל של נער גבעות. ואין דרך לאמר זאת, אין לאן לסגת, האדישות שלכם רבותי - היא הורגת'.

זהו לא המאבק הראשון שלה עבור נוער הגבעות. היא בעצמה אם לשני 'נערי גבעות'. בנה למד בישיבת פרי הארץ ביישוב רחלים. הישיבה עלתה לכותרות כאשר תלמיד נחשד בפגיעה בערביה ביו"ש. האירוע הוביל לחקירות חסרות רסן של השב"כ כנגד הנערים הלומדים בישיבה, ומשם למאבק ציבורי נרחב. בתה ונכדותיה של כהן גרות במאחז 'קומי אורי'. בעקבות חייהם, היא התיישבה וכתבה ספר שמתאר את חיי נוער הגבעות, בשם 'הילד השלושה עשר'.

"אז הבנתי את הכוח של אמנות בהנגשה וביכולת שלה לספר סיפור, לחשוף

מחזיק בקצוות

איתי אסמן

הדת, הם מבינים שאנשי תורה הם לא טיפשים או משוגעים כפי שנהוג לראות אותם דרך המסך החילוני.

בעל תשובה מביא יתרון נוסף, שהוא לא מחביא את הזהות היהודית שלו כשהוא מגיע לעבודה, ויותר מזה הוא מביא מסר מהתורה שהוא רלוונטי לסביבת העבודה שלו עם כל האתגרים שבתוכה.

הדברים האלו באו לידי ביטוי גם בפנ המשפחתי, כשהיינו באים לשבתות אצל ההורים של אחתי, כשהתחיל שיח שפחות התאים לנו, עשינו סבב שכל אחד אומר משהו טוב שקרה לו השבוע, וכך השיחה הלכה לכיוון חיובי ואופטימי - זה אמנם לא "דתי", אבל זה כן נבע מראייה אמונית.

גם באזור המגורים, כשגרנו חמש שנים במושב חילוני, הנוכחות שלנו במושב גרמה לאנשים לראות את היהדות. עם הטלית בדרך לבית הכנסת, בגן השעשועים עם הילדים, רואים אותי חי כיצור אנושי ולא ככותרת בחדשות. זה מאוד פתח את הראש של האנשים ואפשר שיח אנושי עם השכנים ותושבי המושב.

ידעתי גם מתי לוותר, למשל לא היה עירוב במושב, דבר שמאוד הקשה עלינו, וכשפנינו לוועדה היא סירבה להקים עירוב, וכשאשתי סיפרה לי את זה, אמרתי שאני מאוד מבין אותם. הם מרגישים שמשתלטים עליהם. לא נעלבתי מזה ולא בחרתי צד לוחמני. בתור אדם שהיה בצד החילוני, ידעתי שאם אכנס שם למלחמה, זה יסתיים בצורה לא טובה.

היו גם אירועים משמעותיים במושב, למשל עשינו מבצע בפורים לחלק לכל המושב מאתיים משלוחי מנות. עברנו בבתי וחילקנו, ובאחד הבתים הגענו לבחורה בודדה ואמרנו לה "פורים שמח, הבאנו משלוח מנות במיוחד בשבילך" והיא מאוד התרגשה.

בראש השנה הלכנו לאנשים ותקענו בשופר, וכאשר הגענו למשפחה שהיה שם סבא שהיה חולה מאוד, הביאו אותו על כיסא גלגלים, וכשתקענו בשופר הם התחילו לבכות. נדמה לי זו הייתה הפעם הראשונה שכולם שם שמעו שופר בראש השנה.

כשהלכתי לתפילת ליל שבת עברה מולי אישה מהמושב, אמרתי לה "שבת שלום", והיא אמרה לי "הזכרת לי ששכחתי להדליק נרות שבת". היכולת לא להתנהג בצורה שבלונית, עם דעות קדומות, שאולי השבת לא מעניינת אותה בכלל, פתחה אפשרות. לבעלי תשובה יש יכולת לשחות במים החילוניים, יש שפה משותפת ופחות מרחק, אני לא מרגיש נפרד, ביקום מקביל, אלא אחווה עם אחיי החילוניים.

שמי יאיר כרמי, בן 47, מיד בנימין, נשוי עם שלושה ילדים. חזרתי בתשובה בגיל 26 בזמן שהייתי סטודנט באוניברסיטת 'בן גוריון' בבאר שבע, שם עברתי לראשונה תהליך של התחזקות. בתחילת תהליך התשובה שלי הלכתי לשיעורים בראש יהודי והייתי קשור לשיבת רמת גן ומכון מאיר הרבה שנים, כיום אני מהנדס תוכנה.

מה מייחד בעלי תשובה במפגש עם העולם החילוני?

ד"ר דניאל שליט טבע את המושג "טרנס-חילוניות", זה אומר שכאשר בעל תשובה מביא איתו דברים מהעולם החילוני לעולם הדתי, זה ממנף דברים בעולם הדתי. המפגש בין החילוני לבעל תשובה משדר לחילוני שני קטבים כביכול מנוגדים. מצד אחד זורם, חוש הומור, קליל, מכיר את השפה והתרבות החילוניות; ומצד שני בגלל שבאותו מהעולם החילוני אני מכיר את נקודת התורפה של התרבות הזאת, ולכן שם גבולות מאוד ברורים ביחס לסוגיות שעולות בשיח. אני לא מנסה להתחנף אליהם או למצוא חן בעיניהם, מצד אחד אני לא זו מהעמדות שלי ומצד שני אני מבין ואנושי. לפעמים דתיים לאומיים מוותרים מראש על עמידה על הערכים הדתיים שלהם מול חילונים.

איפה זה בא לידי ביטוי בחיים שלך?

אני עובד במשרה מלאה בהייטק באזור המרכז, במשך שנים החברה הייתה בתל אביב, באווירה מאוד חילונית, והרגשתי שאני כל הזמן שגריר, שאני מכיר לאנשים עולמות חדשים. למשל פעם אחת בחור דיבר איתי על ההסתברות שהעולם נברא בצורה אקראית. תמיד דתיים אמרו לו שזה כמו שסופת הוריקן תעבור מעל מגרש גרוטאות ופתאום יצוץ מטוס ג'מבו 747, והתשובה הזו הייתה שטחית בעיניו והוא זלזל בה; אז חוברתי אותו למאמר של הרב יוסף קלנר על אבולוציה קוסמית.

אותם חברי חילונים מהעבודה, כשפגשו אותי וכאו עם דעות קדומות על דתיים - שברתי להם את הסטיגמה, אך בניגוד לדתיים אחרים, הבנתי למה הם חושבים עליי דברים כאלו, כי הייתי במקום שלהם. כשחזרתי בתשובה נדמהתי מהפער שיש בין הדתיים לבין איך שהם מוצגים בתקשורת.

לבחור דתי יהיה קשה להיות זורם ומעניין בלי לוותר על עמדות מסוימות בדתיות שלו. אני חושב שבעל תשובה מסוגל להחזיק את שני הקצוות האלו.

מה שמשפיע על אנשים להתקרב לדעת, זה שהם פוגשים אדם בעל שיעור קומה מקצועי ואינטלקטואלי ויחד עם זאת דתי ושומר מצוות, זה גורם להם להעריך את הדתיים ואת

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראשי יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

החיסון היומי
 הטיפ היומי (הארה)
 לענייני קירוב

קבוצה שקטה ב"ראש יהודי" לקבלת עצות, הארות ורעיונות מעשיים, בענייני תשובה וקירוב, באהבה ואמונה

להצטרפות לקבוצת וואצאפ סרקו קוד
 או שלחו הודעה 052-5665005

בין הכותבים:
 הרב אהרון אגלטל,
 הרב איתי אסמן,
 הרב עופר גיסין,
 הרב יהושע וידר,
 ישראל זעירא,
 הרב אסף טבצ'ניק

ראשי יהודי
 אפסיון • אתריש • אתחבר

קומיקס ילדים
 "הגיע הזמן"
 צרכים עם חיוך!

9 ספרים רק ב-399 ₪
 * לא כולל משלוח

הפנה לתמיכה

ראשי יהודי
 אפסיון • אתריש • אתחבר

להזמנות: 02-6791122 | 052-5665005 | www.roschy.org

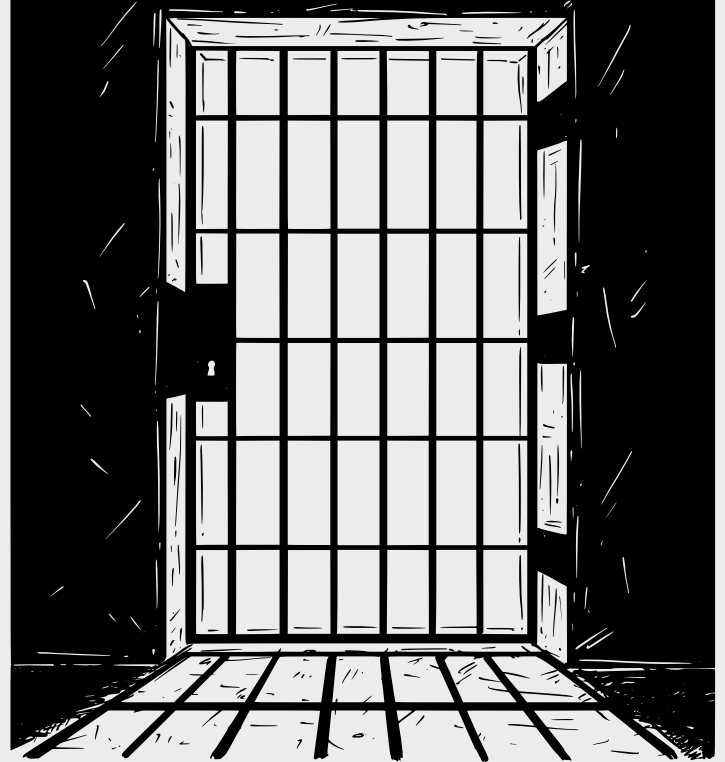

הרב שבתי סלביצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

התוועדות
התוועדות

הרב. הכלא.

הצעקות

זהו סיפורה של נשמה מעונה, שהסתתרה מאחורי חומות שבנו כעס, אימה ואכזבה - בשביל לעזור לאדם מסכן, לא צריך להיות חכם גדול אלא עקשן גדול. אחד שלא מרפה וממשיך לנקוש עד שיפתחו לו - בתוך תוכנו ממתינה נשמה שנצרבה באור אלוקי בקריעת ים סוף. היא מחכה ששוב פעם יוציאו אותה מהגלים

לכל בתי הסוהר דברים לפסח". ר' יוס'ל ענה: "כן, חילקתי מצות". הרב חודקוב הוסיף: "הרבי שואל אם גם הביאו להם אוכל כשר לפסח". ר' יוס'ל שוב ענה בחיוב. הרב חודקוב שאל עוד: "הרבי שואל אם גם נתנו להם פלטות או תנורים לחמם את האוכל, כדי שיהיה להם עונג יום טוב?" ר' יוס'ל הודה: "לא, על זה לא חשבתי...". הרבי רצה שידאגו להם עד כדי כך. אלה מוחיזי דגדלות. ר' יוס'ל לא שאל שאלות, ולמרות שהיה כבר מאוחר בלילה, הוא התקשר ליהודי בשם שלוימ'ה דרימר, שהיה בעל חנות למכשירי חשמל ברחוב קינגסטון בשכונה. הוציא אותו מהמיטה, ויחד הם הלכו לחנות, הוציאו את כל הפלטות והתנורים האפשריים, ומיד בבוקר, עוד לפני שריפת חמץ, ר' יוס'ל שלח אותם לכל בתי הסוהר.

עברה שנה, וכשחג הפסח התקרב, ר' יוס'ל שבר את הראש מה לעשות עם בית הסוהר של הרבאיי הרפורמי הזה. הוא החליט לנסות עוד פעם. הוא מתקשר ליהודי הרפורמי הזה, ושוב קיבל צעקות וצעקות. אלא שבסוף השיחה הוא נשבר ואמר: "יודע מה? אתה כל כך מבלבל לי את המוח, ואני רוצה שקט ממך, אז מצדי תשלח את זה בדואר, ואני אכניס לאסירים". ר' יוס'ל קפץ על המציאה, וכמובן - לקח את המצות בעצמו והגיע לבית הסוהר.

הוא עמד בכניסה וחיכה לרבאיי הרפורמי. כשהוא הגיע, הוא הציג את עצמו, ושוב קיבל מקלחת: "מה אתה עושה פה? **אמרת לי לשלוח בדואר !!!**" ר' יוס'ל לא התבלבל, ואמר לו: "עד שיש לי זכות להביא מצות לנשמות יהודיות, אני אתן את הזכות הזאת לגויים?". הרבאיי הרפורמי המשיך לצעוק: "תפסיק לדבר שטויות!". ר' יוס'ל ניסה בדרך אחרת: "שמעתי עליך שאתה רב חשוב. מאוד מכבדים אותך כאן, חשבתי שתהיה לי זכות להיפגש איתך". הרפורמי בשלו: "לך מפה! שומר, תזרוק אותו מפה!". אז ר' יוס'ל השאיר את המצות והלך.

אחרי חודש, קצת לפני ל"ג בעומר, לר' יוס'ל עולה רעיון בראש, להרים עוד פעם טלפון ליהודי. "כבודו, הרי כבר נפגשנו, ואתה יודע שאני לא שד, אני אדם נורמלי - תן לי להיכנס בל"ג בעומר". שוב צעקות: "מה פתאום ל"ג בעומר? אין סוכה ואין מצות, מה אתה רוצה בכלל?" ר' יוס'ל לא ויתר: "בל"ג בעומר, הרבי אומר שיש עניין של שמחה. אני רוצה להביא איתי חמישה בחורים לעשות לאסירים שמח". הרב הרפורמי כבר לא עמד בפניו: "בסדר, אם אתה רוצה - תבואו".

הם הגיעו וקיבלו אזהרה: "עשר דקות על השעון!". הם באמת נכנסו, עשו שמח כמה שעשו, ור' יוס'ל החליט ללכת על כל הקופה. הוא פנה לרבאיי הרפורמי ושאל: "אולי תניח תפילין?" למרבה הפלא, היהודי אמר לו "אהה... בסדר". ר' יוס'ל קפץ על המציאה, ורץ למכונית שלו להביא תפילין. עד שהוא חזר, הרבאיי הספיק להתחרט, "לא רוצה להניח!". אבל ר' יוס'ל תפס את היד שלו בחיזיון, הרים לו את השרוול, התחיל להניח לו את התפילין, והיהודי שותק.

למה הוא שתק? התשובה ברורה - בעצמיות שלו חקוקה קריעת ים סוף!

בבית המדרש של הרבי מלובביץ' בניו יורק, היה חסיד חם בשם ר' יוסף תבל. הוא היה יהודי עם לב רחב והשגות גדולות, וגם בגשמיות הוא היה יהודי רחב. הוא סיפר פעם שבאחת השנים, הרבי דיבר הרבה מאוד על הצורך ללכת לבתי סוהר כדי לקרב גם את היהודים שנמצאים שם. צריך להסביר להם, אמר הרבי, שגם בבית הסוהר, כשנמצאים במיצרים, אפשר לעבור את יציאת מצרים ולגלות את הנשמה. ר' יוס'ל התפעל והתרגש, והחליט ללכת על העניין. "הלכתי לר' שמואל בוטמן, ואמרת לי שאני מוכן ללכת לבתי סוהר, בתנאי שהוא ידאג למימון הצידוד. הוא לחץ את ידי ואמר: 'מזל וברכה!'".

ר' יוס'ל התחיל לעבור בין בתי סוהר, ובכל מקום פעל פעולות טובות. לפני פסח, הוא חילק מצות לכל בתי הסוהר שהיו באזור. בשלב מסוים, הוא התקשר לבית סוהר בשם 'ולקי' בניו יורק, וביקש להגיע גם לשם. אלא ששם הפתיצה ואמרו לו "יש לנו רב וקוראים לו ברני, תעבור דרכו". ר' יוס'ל התקשר לאותו ברני, שהתברר שהוא רבאיי רפורמי, וביקש בפשטות: "אני חסיד לובביץ', הרבי אמר לנו ללכת לבתי הסוהר לקיים 'פרצת'". אותו ברני התחיל לצעוק עליו: "תעזוב אותי! אני לא לובביצ'ר, ואני לא רוצה קשר ללובביץ'!" וטרק את הטלפון.

ובכן, מה עושה חסיד לובביץ' במצב כזה? מתקשר עוד פעם! כעבור יומיים, ר' יוס'ל ניסה שוב, ושוב קיבל צעקות: "לא רוצה לשמוע !!!" פעם שלישית, בערב פסח, "שלום! אני רוצה לחלק מצות", ועדיין: "לא! **אין על מה לדבר !! תעזוב אותי !!!**". בכל בתי הסוהר הוא חילק מצות ואוכל כשר לפסח, חוץ מבית כלא וולקי.

באותה שנה, אחרי בדיקת חמץ, ר' יוס'ל מקבל פתאום טלפון מהמזכירות של הרבי - כשעל הקו הרב חודקוב, המזכיר הראשי. הרב חודקוב אמר לו כך: "הרבי התקשר אחרי בדיקת חמץ אצלו בבית, וביקש לדעת אם חילקו

זעקי ארץ אהוביה

אסתר מידד

הקדוש ברוך הוא הביא אותנו למצב מטלטל ומזועזע: רצח של יהודי על ידי יהודי.

איילת, אמא של אהוביה, אמרה לפני שקברו את הבן שלה: הקדוש ברוך הוא מטלטל אותנו בגדול. חייב שיצא מזה משהו גדול!

ואז,

אחרי ההלם מההרג הנורא,

הגיע ההלם ממעצר הנערים, חבריו של אהוביה.

החברים שכמעט נהרגו יחד איתו. החברים שנפצעו גם הם מהנגיחה. החברים שהפכו להיות האשמים. הפוגעים.

מאשימים אותם ברצח.

מי מאשים? מי שגרם לרצח.

החיפוי הגס של המשטרה, שלא נתנה לעו"ד מנשה יאדו מארגון "חננו" ולח"כ סמוטריץ' להגיע לזירת התאונה, שלא עצרה ואפילו לא השעתה את השוטרים הפוגעים – המשטרה עצמה מעידה על עצמה. זו רוח המפקד שנושבת בין שורותיה ובין שורות ימ"ר ש"י.

ימ"ר ש"י "מטפל". מטפל בגרפטי, משקיע כוחות במעקב אחרי נערים שאולי נפגשים למרות שיש להם איסור מפגש. מטפל בהרס בתים שנבנו מכספי נערים שעמלו בזיעת אפם להביא את הכסף הזה. ימ"ר ש"י שולח נערים למעצר ושם הם עוברים בדיקות בעירום והשפלות.

ימ"ר ש"י לא מטפל. לא מטפל באלפי מקרים של יידויי אבנים ובקבוקי תבערה, לא מטפל בפשעי הרס חקלאי ובבנייה בלתי חוקית.

נכון לעכשיו, חבריו לרכב של אהוביה הם הקורבנות במשפט דרייפוס. דווקא הם הנאשמים ברצח.

בואו.

בואו נקבל אחריות – כל אחד בתחומו. בואו נרבה אהבה לדרך שלנו, לאמת. לתפקידנו להביא אור, טוב וקדושה לעולם. נזקוף קומה, נרים ראש. נפסיק להתנצל.

לסיום, סיפור על אהוביה:

אחרי שהתרחש פיגוע נגד יהודים, יצאו אהוביה וחבריו לצעדת מחאה. באיזשהו שלב נגרר אהוביה בידי שוטרים ונעצר. הפנים שלו מכוסות בדם. החוקרים הביאו אותו לחקירה ואמרו לו לשטוף פנים, לשטוף את הדם.

אהוביה סירב לשטוף את הפנים והתחיל לדבר איתם. הוא עם דם על הפנים והם עם דם על הידיים. הוא דיבר את הלב שלו. את האהבה שלו. ואז – הם התחילו לבכות. ביקשו סליחה.

אהוביה, נבחרת להיות קורבן ציבור. לצעוק את האהבה העצומה של נוער הגבעות, אהבה לה', אהבה בלי פשרות.

אנחנו עולים דרגה בכאב. כאב שמוליד ומביא את האמת שלך ושל חבריך, נערי גבעות ארץ ישראל. של האימהות והאבות שלהם. של הציבור שאליהם הם משתייכים.

קול דמי אחינו זועקים אלינו מן אדמת ארץ אהוביה.

02.00 בלילה, מדי לילה בלילה, סוואנות מהבהבות. הפיקות בדלת. משפחה שלמה מתעוררת: אבא, אמא, ילדים, תינוקות.

שוטרים נכנסים ומודיעים: באנו לבדוק אם יוסף בבית. הוא במעצר בית.

זה עלול לקרות גם פעמיים באותו לילה.

עוד סיפור:

יונתן, נער גבעות, מצא עבודה "נורמאלית". בשביל ימ"ר ש"י, 'שיקום' הנוער אמור להיות מטרה. אך בפועל, הקבלן שמעסיק את יונתן מקבל אזהרה והמלצה מהשב"כ, ומפטר אותו.

במקביל מקבל יונתן צו הרחקה נוסף, שכולל איסור מפגש עם חברים. מערכת החוק בעצם אומרת לו: במקום לצאת לעבוד, להיפגש, אהננו משאירים אותך בבית. כך תשמר את המרמור, את תחושת הבגידה ממי שאמרו להיות "המבוגר האחרוני", את חוויית ההתנכלות הבלתי-עניינית, ההתנכלות הבלתי-מוסברת. כך מלכים ימ"ר ש"י והמחלקה נגד יהודים בשב"כ את התחושות השליליות של נערי הגבעות כלפיהם.

הם עצמם מלכים את האש, דואגים שלא תדעך.

אלה שתי דוגמאות מתוך אלפי סיפורי רמיסת זכויות אדם בסיסיות.

זכויות אדם?

אולי נוער הגבעות אינם תחת הגדרת "בני אדם", ולכן אפשר לרמוס אותם תחת גלגלי רכב משטרה למוות?

למה?

למה הם כל כך מפריעים?

במה הם עוסקים? על מה הם חולמים? על מה הם מדברים?

על מה דיבר אהוביה?

אהוביה דיבר, כתב וחלם – על אהבה.

אהבה לה', אהבה לארץ, אהבה לגאווה היהודית, לאמת, לתורה.

על הזכות לומר את זה.

על הזכות להיראות עם 'סימנים' שמעטרים את הראש ומסמנים אותך כמוקצה, כי אתה הולך עד הקצה. עד הקצה באהבה שלך. עד הקצה באמירת האמת.

אני רוצה להביא את זעקת האימהות. אימהות של חיילים אלמונים, בלי מדים. של חיילים שמוכנים להתפלש בבוץ, להתמסר לבניין הארץ. גם כשמחוייבים להם את הבית שוב ושוב. וגם להיעצר על האמונה הזאת. חיילים עם אמירה נוקבת שמחייבת אותנו לצאת מאזור הנוחות הנחמד ולהיפגש פנים מול פנים עם שאלת השאלות:

מה אנחנו עושים פה בארץ הזאת?

לשם מה אנחנו כאן?

ומכוח מי?

זעקת אימהות שמתמודדות עם בתי משפט, צווי מעצר, הרחקות, השמצות, בייזנות, צווים מנהליים שעוקפים את החוק, שמופיעים כשבעצם אין במה להאשים, אין עבירה על החוק. אבל מישהו לא בא למטרה טוב בעיני.

חז"ל אומרים שאפילו עוללים שהיו על ברכי אימותיהם ותינוקים שיונקים חלב "בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה. וכיצד אמרו שירה? כיון שראו את השכינה... אמרו 'זה א-לי ואנוהו'". חז"ל מוסיפים, שגם עוברים במעי אימם אמרו 'זה א-לי ואנוהו'. זאת אומרת, שהגילוי של קריעת ים סוף נחלק עמוק בנשמה של כל יהודי. גם היהודי הרפורמי הזה, בעצמות שלו שוכן הניצוץ. במהלך החיים יש קליפה שמכסה, ויש רוח שטוט שמבלבלת ולא נותנת לעצמות להופיע. אבל לפעמים, הנקודה הפנימית מתפרצת.

אחרי שר' יוס'ל שם לו את התפילין על הזרוע ואמר לו: "תגיד אחריי – ברוך אתה...". היהודי תפס במקומו את התפילין, צחק ואמר: "אתה רוצה ללמד אותי ברכות?" ואז בירך בעיניים עצומות, כזקן ורגיל, והניח את התפילין. הוא סיים להניח את התפילין, ופתאום פרץ בבכי, ממש כמו ילד קטן. **במשך חצי שעה, הוא התייפח ללא שליטה**, ור' יוס'ל חשש שהנשמה של היהודי תפרח, ממש כמו אותו בעל תשובה שהגמרא מספרת עליו שפרחה נשמתו. רק כשהיהודי נרגע קצת והביאו לו משהו לשתות, אז ר' יוס'ל אמר לו: "אתה מוכרח לספר לי מה הולך פה! אחרי כל מה שצעקת וצחקת עלי, וזרקת אותי מכל המדרגות – מה הולך פה??".

אותו ברני מסתכל על ר' יוס'ל, ואחרי כמה רגעים מתחיל לספר: "את מה שקרה איתי עד הנחת התפילין אני יכול לספר לך, אבל את מה שקרה אחרי הנחת התפילין אני לא יכול לספר לך". היהודי סיפר, שבזמן של ליל הברדול הוא היה ילד. הוא ראה בעיניו איך הנאצים ימ"ש הורגים בייסורים את ההורים שלו ואת הדודים שלו. הם מתו על קידוש ה', והוא יצא מזועזע עד עמקי נשמתו. "אמרת לקב"ה – אני אתנקם בך! שרדתי את המלחמה, והגעתי לאמריקה. כאן נעשיתי רבאי רפורמי. לקחתי לעצמי מבצע, לדאוג לחתן יהודים עם גויים. זאת הייתה הנקמה שלי! עוד החלטתי, שכמה שאצליח לשכנע את הזוגות להתחתן בט' באב, אני אעשה את זה!"

הוא עצר ואמר: "אבל כל זה היה עד התפילין. מהתפילין עכשיו, אני כבר לא יודע מה קרה". ר' יוס'ל תבל, עם כל ההתרגשות, החליט לשאול עוד משהו: "תגיד, אמרת משהו תוך כדי שהנחת תפילין. מה אמרת?". "כן", ענה היהודי, "אמרתי – ריבונו של עולם, סלח לי. טאטע, תסלח לי".

הם נפרדו לשלום, ואחרי כמה שבועות התקשר ר' יוס'ל מישוה שהציג את עצמו כבן של ברני: "אבא נפטר בשבת". והוסיף: "תדע לך, שבכל השבועות האחרונים אבא דיבר עליך כל היום. הוא לא הפסיק לדבר על כך שבא איזה רב לובביצ'ר ושיגע אותו לגמרי. שיגע אותו והחזיר אותו לאבא שלו, לאלוקים שלו ולעם שלו". הבן הפסיק רגע, ואז ביקש: "אני מבקש ממך, תבוא לארגן את ההלוויה". ר' יוס'ל תבל אכן הגיע וארגן את כל ההלוויה.

מאיפה הגיעה עוצמה כזאת? מאיפה בא הכוח של יהודי, ברגע אחד להתהפך מהקצה אל הקצה? בזכות הגילוי של קריעת ים סוף. הגילוי הזה שנצרב בנשמה של כל אחד ואחד מישראל, כשכולם ראו ואמרו: "זה א-לי ואנוהו". הגילוי הזה חדר בנשמות שלנו, ואף אחד לא יכול לברוח מזה.

כל פעם שיש לנו מיצרים בחיים, כל פעם שאנחנו תקועים, אנחנו צריכים להקשיב לקב"ה, ולנסות להבין בשביל מה כל זה קורה. לא לשאול 'למה' אלא 'למה', למנף את הקושי, ולהבין שהוא נועד להצמיח אותנו. להבין בשביל מה זה קורה. לשבת ולחשוב איך עכשיו אני מגלה את העוצמה שלי יותר בבהירות. אם היס יכול לגלות שהוא בטל לה – גם אני יכול לגלות.

שה' ישלח לכולנו ישועה וברכה, ונוכה בקרוב ממש ל"אז ישיר משה", לעתיד לבוא בתחיית המתים. לחיים!

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

האם כל הלכה שאדם לומד הוא ישר צריך לקיים, או שצריך לבנות בניין לאט לאט?

מהלכות גיור למדנו שאין צורך שהעומד להתגייר ידע את כל ההלכות על בוריין ודרך יישומן בפועל. מלמדים אותו ראשי פרקים ואת השאר הוא ישלים בהיותו יהודי. מכאן למדנו שמי שהיה רחוק מקיום מצוות, מוליכים אותו בדרך שהוא יכול לילך בה, ולא מעמיסים עליו עד שיקרוס ויישבר.

וכן המנהג עם בעלי תשובה, שגדלו ללא שמירה של מצוות רבות, שהרי הם כאנוסים בדבר הזה, וצריך לפעול באופן נכון ומתאים להם מתוך אחריות אמיתית לכל פרטי ההלכה. ולכן מי שלא הורגל במצוות רבות, כדאי שיפנה לרב שילווה אותו כדי שישמע את מצבו וידריכו בדרך התורה, ויקדים תחילה את החמור, המקרב והמחזק, וינחהו באורח מישור עד שיזכה לעלות ולשמור ולקיים את כל המצוות כולן.

יש לי בעיה: אני חושב שחכמתי קודמת ליראתי...

הדרך לקנות יראת שמיים עיקרה בלימוד ספרי מוסר, חסידות, אמונה ופנימיות. וכך נפסק במשנה ברורה (סימן א), שצריך בכל יום ללמוד מוסר: "וצריך האדם לקבוע לו עת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום, אם מעט ואם הרבה, כי הגדול מחברו יצרו גדול הימנו. ותבלין היצר הרע הוא תוכחת מאמרי רבותינו ז"ל".

ואף על פי שבכל התורה כולה הורונו הז"ל שאין אדם לומד אלא במקום שליבו חפץ, כדי לגדל יראת שמיים בתוכו, כאן התנאי הזה נכון כפלי כפליים. עלינו לבחון היטב מה מגדל בקרבנו יראת ה' אמיתית, עמוקה, שתאיר לפנינו את דרכנו ותעמיד את חכמתנו על שורשה האמיתי - הדבקות האלוקית.

אני מרגישה שכל הדתיות שלי זה רק בגלל שגדלתי להורים דתיים. איך אני יכולה להיות שלמה עם הדרך שלי?

עצם שאלתך היא בשורה טובה, ואפשר לחלק אותה לשתיים: איך להעמיק בלימודי האמונה שלנו, ואיך למצוא טעם פנימי וחיות ואת שיתוף האישיות כולה בדבקות והתענגות על ה', על תורתו ועל מצוותיו.

בנוגע לשאלה הראשונה, הדברים כמובן תלויים באילו שאלות מטרידות אותך, וברוך השם שיש ספרים רבים שעוסקים בכל מגוון השאלות בתחומי העמקת האמונה, וגם דמויות רבות שאמונות על סוגיות אלו.

בנוגע לשאלה השנייה, הדבר נתון לבחירתנו, לחפש ולבקש איזה מקומות יכולים להדליק ולהחיות אותנו. כדאי לחפש ולהתקרב אל דמויות שמלאות אש קודש ונועם ה' מאיר בהן, לספוג מהן את הלך הנפש של קרבת ה' והמתיקות של עבודת ה' האמיתית. אני רגיל לחזור בשם אבי מורי ז"ל שדבקות היא מחלה מדבקת, ובנגיף הזה בהחלט כדאי להידבק.

יש לכם בת שעולה לכיתה א'?

זה הזמן לחפש עבודה בית חינוך שמתאים לה!

בנות מנחם ממ"ח מטה בנימין

לימודי שפה מתמטיקה ואנגלית ברמה מקצועית ובפיקוח משרד החינוך

לימודי קודש מתוך חיבור לערכים

חינוך לאהבת ה' ויראת שמים ברוח החסידות

יחס אישי באווירה חמה ומשפחתית

ת"ת תורת מנחם ממ"ח מטה בנימין

הורים עוילים ל-א'

לימודי קודש ברמה גבוהה ומתוך חיבור לערכים

בפיקוח משרד החינוך

יחס אישי באווירה חמה ומשפחתית

רוצים שפאסברט כתיבה א' יפיה שאתם וקס? התחילו להתכונן!

אנו מזמינים אתכם להגיע מוכנים לכיתה א' עם קורס מוכנות מקצועי מקוון להצטרפות שלחו הודעת וואצאפ עם השם של בנכם למספר: 0525700094

* התכנית מיועדת לנרשמים לבית חינוך חב"ד ופתוחה לכלל הילדים העולים לכיתה א'